

sum, Chaldaeus Astrologum, & Sibarita delicatum. Sed quia tales fuerunt illae nationes, de earum nomine, qui tales sunt vocantur: & in hoc iuxta mecum sentit eruditionis lumen Iosephus Scaliger. Nec quis miretur quod Berofum hic in partem non vocem, unde tantum instrumenti scriptores hodie habent. Certe (ut semel dicam) acies auctoritatis Berofi illius qui circumfertur, ira apud me hebescit, ut nihil aliud, quam tenebrionis, & impostoris alicujus ridiculum commentum, cum eruditissimis nostri seculi hominibus Volaterrano, Vive, Antonio Augustino, Melchiore Cano, & in primis cum Gaspare Varerio existimem: qui in sua de Beroso Censura Romae impressa, insitum illum de hoc scriptore errorem facile ex lectorum animis evellere potest.

Ad Sex-
tum Pom-
pejum.
Berofus.
Censura de
Beroso.

Hac mea est de Britannorum ortu opinio, sive potius conjectura: in rebus enim tam antiquis conjecturis facilius est persequi, quam certa ratione in alteram partem pronuntiare. Atque hic ortus a Gomero, & a Gallia, quam a Bruto, & Troja gravior, antiquior, & verior videtur. Imo ad veritatem propendere, nostrosque Britannos veram esse Gallorum propaginem, e nomine, situ, religione, moribus, & lingua comprobare posse videor, quibus omnibus antiquissimi Galli, & Britanni quasi communiione quadam conjuncti fuerunt. Hoc ut faciam, liceat mihi quaeso, cum bona lectoris gratia liberius paulisper exspatiari.

Nomen.

De nomine vero, cum superius dictum sit, hoc solummodo repetam, quod, ut prisca Galli Gomeri, Gomeritae, & contracte Cimbri, sic etiam Britanni nostri Cumeri, & Kimbri dicuntur. Gallos autem Gomeros dictos fuisse Iosephus & Zonaras, ut dixi, comprobant, Cimbro etiam appellatos fuisse a Cicerone & Appiano colligi possit; Barbaros quos Marius oppressit, Cicero plane Gallos vocat; C. Marius, inquit, influentes in Italiam Gallorum copias repressit. At historici omnes Cimbro fuisse contestantur, loricaque BELEI regis illorum ad Aquas Sextias, ubi Marius illos fudit, effossa hoc docuit, peregrinis enim literis inscripta erat BE-

De Pro-
consul.

Forcatulus
ex Gal. an-
nal. 1235.

LEOS CIMBROS. Qui Delphos item Graeciae, duce Brenno diriperunt, Gallos fuisse una voce & mente scriptores consentiunt omnes; hos tamen Cimbro vocatos fuisse testatur in Illyricis Appianus. *Celtae, sive Galli*, inquit, quos Cimbro vocant. Neque hic in partem vocabo Lucanum, qui percussorem ad Marii caedem immisissum Cimbrum vocat, quem Livius & alii Gallum fuisse asserunt, nec Plutarchum, qui Cimbro Gallo Scythas appellat, nec Reinerum Reineccium historicum eximium adducam, qui ex Plutarchi Sertorio Gallos & Cimbro eadem lingua usos fuisse constanter affirmat. Nec unicum illud quod superest apud auctores Cimbrorum vocabulum urgebo, & a Philemone protulit Plinius: *Morimarusa*, id est, *Mare mortuum*, licet mere sit Britannicum. *Mor* enim *Britannis Mare*, & *Maru* mortuum significat.

Morima-
rusa.

Situs.

Cum igitur antiquissimo nomine haec gentes convenerint, unde hoc nomen in hanc insulam enavigavit, nisi cum primis incolis a vicina Gallia exiguo divortio separata? Non enim simul, &

semel orbis cultus, sed regiones, quae Armenia montibus (ubi arca post diluvium requievit, & unde genus humanum propagatum) propiores sunt, prius habitatas fuisse fatendum est; utpote Asiam minorem, & Graeciam prius quam Italiam, Italiam quam Galliam, & Galliam quam Britanniam. Quae in re suavissima est consideratio, summum conditorem ita regiones conjunxisse, & insulas sparsisse, ut inter nullas tantum interjectum sit intervallum, quin, quae maxime distat a vicina aliqua conspici possit, & quasi oculis signari. Nec alio consilio hoc factum, nisi ut gentes cum exundarent, cernerent, quo se exonerent; donec orbis terrarum universitas incolis ubique ad conditoris gloriam compleretur. Par igitur est ut credamus Gomeros antiquos, vel ab aliis insequentibus protrusos, vel multitudinis minuendae causa ejectos, vel ulteriora visendi innato mortalibus studio incensos in hanc insulam sibi proximam quam a continente dispicere poterant, primum transmisisse. Ratio etiam dicitur, unamquamque regionem primos incolas potius a vicinis, quam disjunctissimis locis accepisse. Quis non existimet Cyprum a proxima Asia, Cretam & Siciliam ex vicina Graecia, Corsicam, ex vicina Italia, & ne longius abeam, Zelandiam a proxima Germania, Islandiam a Norwegia primos incolas potius habuisse, quam a remotis Tartariae vel Mauritaniae tractibus? Itidem cur non existimemus Britanniam nostram potius a vicinis Gallis, quam vel a Trojanis, Italis, Albanis, & Brutiis tanto intervallo semotis, primo fuisse occupatam? Nec aliunde quam a vicina Gallia Britannorum incunabula accersunt scriptores. *Britanniae pars interior*, inquit Caesar, *ab iis incolitur, quos natos in insula ipsi memoriae proditum dicunt, maritima pars ab iis qui belli inferendi causa ex Belgio Galliae transferant, qui omnes fere ex nominibus civitatum appellantur, quibus orti ex civitatibus eo pervenerunt, & bello illato ibi remanserunt.* Fuerunt enim in Britannia sicut & in Gallia Belgae, Atrebatii, Parisi, Cenomanni, &c. Tacitus item, *In universum* (inquit) *astimanti Gallos vicinum Britanniae solum occupasse credibile est.* Beda etiam inter omnes nostros scriptores veritatis amicus, *In primis*, inquit, *haec insula Britones solum, a quibus nomen accepit, incolas habuit, qui de tractu Armoricano, ut fertur, Britanniam advecti, australes sibi partes illius vendicarunt.* Armoricanum tractum vocat ille maritimas Galliae regiones insulae nostrae oppositas. In rem etiam praesentem facere videtur, quod Caesar memorat suo tempore Divitiacum Gallum, cum magnam partem Galliae, tum etiam Britanniae imperium obtinuisse; & quod maximum est inter maritimos Galliae populos ex opposito Britanniae juxta Bononiensem Comitatum *Britannos* numeravit Plinius, quique illo antiquior Dionysius Afer his verbis,

Erasmus
Michaelus
de Re nau-
tica.

Britanni in
Gallia.

* Britanni
tamen in
nonnullis
Plinii ex-
emplaribus.

Τῆς ἡπείρου πρυμάλτου ἐξὸς ἰσθμὸς γλαχίνα νέμονται
Ἀρχὴ ἐπὶ τῶν μεγαθύμων ἐστὶν Ἰβέρων,
Μῆκε ἐπὶ ἠπείρου πετραμυθίων, ἤχι βορέης
Ὀκεανὸς ψυχρὸς κέχυται ῥόθῳ, ἐνθα Βρεταννοὶ,
Ἀδικὰ τε Φύλα νέμονται ἄρειμανέων Γερμανῶν.

Ad verbum.

* Hujus videlicet extremum quidem sub angulum degunt
Prope columnas magnanimorum gens Iberum.

* Europa.

Secun-